

talte, af Partiets Valggruppe, hvad maaske kunde være det samme, jeg ved det ikke. Men naar jeg har fremført dette her, er det ikke for at gøre det radikale Venstre ansvarligt for Hr. Paturssons Politik, absolut ikke, det ligger mig saa umaadelig fjært, men for om muligt at faa en klar Udtalelse om, at det radikale Parti ikke vil have noget som helst Ansvar for Hr. Paturssons Politik. For det kunde jo ske, at man oppe paa Færøerne i Betragtning af, at man der staar i den Formening, at Hr. Patursson har været Medlem af det radikale Venstre, kunde, hvis der ikke foreligger en klar og tydelig Udtalelse i modsat Retning her paa Rigsdagen, mene, at Hr. Paturssons tidligere Partifæller hernede var enige med ham. Det er Grunden til, at jeg har tilladt mig at omtale dette Forhold, og jeg har ingen anden Grund haft.

Mads Gram: Ved Begyndelsen af dette Aarhundrede stod vi i Sønderjylland midt i en Periode, hvor der manglede Tilgang af Ungdom, hvor Befolkningen stod stille, og hvor der derfor blev Huller i Rækkerne paa mange Omraader. Vi var kommet ind i Eftervirkningerne af den Udvandring, der skete i 70erne og 80erne paa Grund af Kravet om, at man skulde gaa tysk Soldat, Eftervirkninger, der voldte, at der manglede Afløsere, naar de gamle faldt fra og Ejendommene skulde besættes. I den Tid opstod der et Jordspørgsmaal nede i de sønderjydske Landsdele, et Spørgsmaal om at bevare Jorden paa dansk Haand, et Spørgsmaal om at faa gode, paalidelige Mænd til at overtage Forsvaret af saa megen Jord som muligt. Der var meget trykkende ved dette Forhold. Det er altid trykkende, naar en Befolkning har Følelsen af, at den mangler Tilgang af Ungdom, at den staar stille eller endogsaa gaar tilbage. Netop paa denne Baggrund er det i Øjeblikket en stor Tilfredsstillelse for os nu efter Genforeningen at spore, at ikke alene de Huller, som Krigen har slaaet i vore Rækker, bliver fyldt, men at der ogsaa kommer et Befolkningsoverskud, som der maa skaffes Plads til, at Befolkningen tager til, at den faar ny Tilførsel af unge Kræfter, at der kan tages ny Jord ind under intensiv Drift. Det varede derfor heller ikke længe efter Genforeningen, før der blev tænkt over Udstykningssagen og Opretelsen af nye Hjem; der blev saaledes temmelig hurtigt oprettet en sønderjydske Udstykningsforening til at tage sig af den Side af Sagen, og det er mig en stor Glæde herfra at kunne sige, at denne sønderjydske Ud-

stykningsforening ikke er baaret frem af noget Parti, ikke er baaret frem af en enkelt Klasse i vor Befolkning, men at den har Støtte fra alle Partier og fra alle Klasser i vor Befolkning. Der mødes Landarbejdere med Husmænd og Gaardmænd og det større Landbrug for ved fælles Hjælp at gøre Udvej for den opvoksende Slægt. Foreningen kan endnu ikke se tilbage paa store Resultater, men den glæder sig over, at det Arbejde, den har udført, hviler paa et godt og sundt Grundlag. Ved Siden af denne Udstykning har vi haft Udstykningen af Domænerne. Det Angreb, som den tyske Regering rettede paa den danske Jord i Sønderjylland ved Opkøb af Bondejord til Domænegaaarde, har ved Genforeningen vendt sig til det gode, saa at der nu er Jord til Raadighed til Udstykning til Bosættelse af Ungdommen dernede. Ved Siden af disse to Muligheder for Oprettelse af nye Hjem har vi, som dette Ting vil vide, ogsaa faaet en Lov om Udstykning af vor Præstegaardsjord, men overfor dette har vi været noget mere betænkelige; thi lige saa interesserede som vi har været for at faa en Udstykning i Gang af den Jord, som der er nok af nede hos os til Udstykning, lige saa betænkelige har vi været, saa snart Begrebet „man tager“ kunde sættes i Forbindelse med Udstykning. Dette „man tager“ er vi meget bange for, da vi — jeg og mit Parti i hvert Fald — har den Opfattelse, at noget af det, der betinger Kræfternes Udfoldelse, Flid og Stræbsomhed, beror netop paa dette, at den Ejendom, man har, er sikret en; Ejendomsrettens Ukrænkelighed maa være Grundlaget paa dette Omraade. For det andet har vi været betænkelige ved at gaa til en Udstykning af Præstegaardsjord efter samme Regler som dem, der er gældende i det gamle Land, fordi netop denne Jord er den eneste Værdi, vore Sogne, vore Præstekald har tilbage. Med den store Verdenskrig og med de Begivenheder, der affødtes deraf, er jo den Kapital i Mark, som Sognene havde, blevet komplet værdiløs, og de Naturalydelse, der fra gammel Tid var tillagt Sognekaldene gennem Korntiende og lignende, er mange Steder afløst og ombyttet med en kontant Pengesum, som ogsaa er blevet komplet værdiløs; de Sogne, som ingen Jord ejede, og hvor Tienden var afløst, stod saaledes uden Værdier af nogen som helst Art. Derfor havde vi Øjnene stærkt aabne for, at den faste Værdi, som var givet Sognene til kirkeligt Brug, burde bevares til dette Formaal. Naar dertil kommer, at Sognekaldenes Ejendomsret til